

Князь Борисъ, когато приелъ християнството, билъ добръ запознатъ съ организацията на християнскитѣ църкви въ Византия и Римъ и искалъ да се основе подобна и въ България. Обаче цариградскиятъ патриархъ Фотий, къмъ когото той най-напрѣдъ се обърналъ, отказалъ да удовлетвори желанието му; затова той се обърналъ къмъ римския папа, който сжщо слѣдъ четиригодишни безуспѣшни прѣговори отказалъ да назначи въ България самостоятеленъ патриархъ, защото искалъ да задържи българската църква подъ своето прѣмо вѣдомство. Най-послѣ (870) князь Борисъ успѣлъ чрѣзъ съдѣйствието на византийския императоръ Василий I да се назначи въ България архиепископъ²⁴³, който организиралъ българската църква по примѣра и образа на византийската и ржкоположилъ и назначилъ епископи и други свещенослужители. Монашеството сжщо било въведено въ българската държава, като били основани много манастири. Въ тѣхъ имало много монаси и се управлявали отъ архимандрити и игумени. Князь Борисъ въ края на живота си се отказалъ отъ владѣтелския прѣстолъ и постъпилъ въ монашество. Въ царуването на Симеона българскиятъ архиепископъ билъ провъзгласенъ за патриархъ, и българската църква била призната за самостоятелна и организирана, както византийската и римската. Българитѣ отъ всички съсловия приемали свещеническия чинъ и се посвещавали на свещенството. Монашеството сжщо постоянно се увеличавало. Споредъ църковнитѣ канони монаситѣ се различавали както отъ свещеницитѣ, така и отъ мирянитѣ, обаче поради религиозния си характеръ тѣ повече принадлежали къмъ първитѣ, отколкото къмъ вторитѣ. Животописецътъ на св. Климентъ казва, че послѣдниятъ ималъ три хиляди и петстотинъ ученици, които приго-

²⁴³ Contin. 342.